

Zavija, turbe i džamija Sejjid Gazi Battala u Eskişehiru u Anadoluu. Crtež po fotografiji

DUHOVNA SLUŽBA BEKTAŠIJSKOGA REDA U AKINDŽIJSKOJ VOJSCI

Prilog proučavanju kulta Đerzeleza i njegove popularnosti u Bosni.

Serimi veririm, sirrimi vermem.

Glavu svoju dajem uvijek, ali tajnu svoju nikad ne odajem.

Geslo Bektašijskoga reda.¹

Još nedavno znanost nije imala pouzdanih podataka o historijskoj osobi omiljeloga junaka bosanskoga Đerzelez Alije i o uzrocima onoga izvanrednog uspjeha, koji je taj nepoznati borac imao kod pučkih pjevača muslomanskih. Svestranim istraživanjem uspjelo mi je najprije odrediti, koji je to bio turski junak prošlih vijekova, kojega se uspomena tako usjekla u narodnu poeziju islamske Bosne, a kasnije ustanoviti i historijskoga Đerzeleza ili, kako su ga Turci zvali, Gerz Eljasa². Prvi, po mojoj pretpostavci, mogao je biti član višega

¹ *Literaturdenkmäler aus Ungarns Türkenzeit*, p. 157. Ungarn. Bibliothek. I. Reihe Bd. 14 (Ungar. Institut d., Univers. Berlin. 1927.)

² Olesnicki, *Tko je zapravo bio Đerzelez Alija?* Zbornik nar. život. XXIX, sv. 1., 18. i 57. Zagreb 1932.; *Isti, Još o ličnosti Đerzelez Alije* ZNŽ XXIX sv. 2, 20—25. Zagreb 1934. Prva rasprava navodi se kao I, druga kao II.

turskoga plemstva, nasljedni zapovjednik rumelijskih akindžija, najhrabriji i najpoduzetniji od vojskovođa Mehmeda II i Bajazida II, Gazi Alibeg Mihaloglu, koji je sa svojim akindžijama mnogo pomogao Mehmedu kod osvajanja Bosne, čuvajući njegov desni bok i privukavši na se ugarsku vojsku kralja Matijaša. On je zatim stvarno i sačuvao turskomu carstvu tu novu pokrajinu, stalno dočekujući udarce energičnoga Matijaša. Historijski pak Đerzelez, po svjedočanstvu suvremena ljetopisca, bezimenoga derviša³, bio je suvremenik Alibega Mihaloglije, mladi i hrabri akindžijski vojevoda Gerz Eljas, po svojoj prilici suborac Alibegov u njegovim bojevima s nevjernicima⁴. Budući vjerojatno rodom iz kasabe Janje (između Bijeljine i Zvornika), Gerz Eljas bio je, za bano- vanja Emerika Derenčina u Jajcu, g. 1491. ili u početku 1492. zarobljen od Ugara i poslan u Budim, gdje je kasnije završio svoj život nasilnom smrću⁵. Ondje je kasnije, po turskom uzeću Budima 1541., car Sulejman na mjestu groba Gerz Eljasova saziđao malu tvrđavu, turbe nad grobom mučenikovim, i tekiju za dervişe čuvare toga groba⁶. Time je Sulejman postavio temelj slavljenju i kultu toga šehita. Tako je voljom moćnoga cara Bošnjak Gerz Eljas postao zaštitnik i čuvar novoosvojenoga grada Budima. Mudri političar Sulejman dobro je razumio, da radi učvršćenja novoga pašaluka i utvrđenja novonaseljenoga islamskog elementa treba stvarati mjestne vjerske tradicije. Nama doduše nije još poznato, zašto je izbor carev pao upravo na Bošnjaka Gerz Eljasa, koji po svjedočanstvu historika Ibrahima Pečevije (umro g. 1061. poč. 25. XII. 1650.), nije izvršio osobitih junačkih djela⁷. Skloni smo stoga vjerovati, da je povod njegovoj kanonizaciji dala njegova tragička sudbina u Budimu i njegova postojanost u vjeri islamskoj.

Uporedivši dalje varijante iz raznih vremena jedne epske pjesme »Ženidbe despota Vuka«, uspjelo nam je pokazati, kako su se u pamćenju naroda postepeno gasila junačka djela jedne herojske osobnosti obćega državnog mjerila i zatim su se njene historijske posebnosti prenosile na sasvim drugu historijsku osobu, koja je bila nekoć manje znatna, ali je kasnije uslijed mjestnih prilika zadobila veći glas u pučkim krugovima. Tako se kroz stoljeća u pučkoj epskoj tvorbi malo po malo preobražavao obći turski junak Alibeg Mihaloglu preko »bega Podunavca« i »Deliage Erzeleza« u nepoznatoga prije lokalnoga junaka Aliju Đerzeleza⁸.

To su bili prvi rezultati mojih iztraživanja o Đerzelez Aliji. Već tada bio sam neizravno izrekao predpostavku o važnoj ulozi derviša bektašija u čuvanju spomena i popularizaciji osobe Gerz Eljasa ili Đerzeleza⁹ među islamskim pukom. Kako je poznato, članovi reda Hadži Veli Bektaša rado su se nastanjivali na glasovitim mjestima hodočašća i uzimali ih u svoju upravu. Bektašije

³ Ms. Bibl. Nat. Paris Anc. fonds ture No. 99 fol. 45a; AFT No. 117 f 129b; Supp. ture No. 1047 f 106a. Isp. II 21—22; *Olesnicki, Bošnjak Hadum Jakub, pobjednik krbaovski*. Rad knj. 264 p. 148.

⁴ II 21—29.

⁵ II 28—36.

⁶ II 36—39.

⁷ II 22 i 29.

⁸ II 44—5.

⁹ Isp. II 38—39 i 52.

su tako poštovali grobove svetih ili dobrih ljudi, da im je pobožnost na tim grobovima često zamjenjivala čak samu obrednu molitvu¹⁰. Pojedinim članovima toga reda nametala se dakle dužnost, da čuvaju i paze počivališta raznih junaka i pokojne svoje subraće. Tako su ti derviši čuvari grobova svojim pijetom prema uspomeni tih pokojnika i plećući oko njihova imena čitav vijenac legendi i predaja, stvarali njima u narodu slavu svetaca i ugodnika Božjih. Takva je, vidi se, bila i posmrtna sudbina Bošnjaka Đerzeleza, koji je visokom naredbom carskom dobio osobito časno mjesto u beктаšijskom martirologiju. Ulogu Gerz Eljasa, zaštitnika grada Budima, raširili su postepeno beктаšije na zaštitu čitave ugarske krajine, a kasnije čak i na obranu svekolike občine pravovjernih u njihovoj borbi za din. Bosanski narodni ep nije nam sačuvao ove specifične crte Đerzeleza, ratnoga zaštitnika občine Muhamedove i progonitelja prezrenih kaura. Epski Đerzelez je većma plemeniti i dobrodušni zatočnik slabih i potlačenih članova ummet-i Muhamedova. No »Gorski Vijenac« crnogorskoga vladike odražava još, svakako na temelju muslomanske tradicije, sliku strašnoga ugodnika Božjega Đerzeleza, koji svojom desnicom smiče mrzke kaure¹¹.

Nastojeći provjeriti vlastitu hipotezu o toj ulozi derviša beктаšija, obratio sam svoja dalja istraživanja tim smjerom, i to s jedne strane na skupljanje podataka o tajanstvenoj i malo još proučenoj ovoj organizaciji islamskih sufija, mistika, a s druge na proučavanje unutaršnjega ustrojstva akindžijske vojske, moćne sile, kojoj je mlado otmansko carstvo dugovalo svoje munjevite pobjede na iztoku Evrope. Ova nova istraživanja potvrdile su hipotezu, koju sam bio postavio u predašnjim člancima, i ujedno s tim prosule su novo svjetlo na odgovornu ulogu, koju je imao upravo isti beктаšijski red u duhovnom životu akindžijskih četa i njihovih zapovjednika.

Ono malo podataka, što smo dosad imali o akindžijama, dugujemo najvećim dijelom zapadnim izvorima, u prvom redu pripovijedanju bivšega janjičara Konstantina, sina Mihaila Konstantinovića, koji je 1463. bio zarobljen s turskom posadom u Zvečaju i došao u Ugarsku, gdje je pod kraj XV. stoljeća napisao svoje uspomene, u kojima je XLII. glavu, posvetio opisu neredovitoga turskoga konjaničtva, akindžija¹². Iz njegova pripovijedanja vidimo, da su akindžije, kojih su se redovi popunjali najviše dobrovoljcima iz krajeva blizkih njihovim sabiralištima, kupili se od vremena do vremena izključivo u svrhu najezde u kršćanske zemlje, pri čemu im je bio glavno poticalo grabež i obogaćivanje.

Po svršetku takvoga »trčanja« — ovaj stari naziv hrvatski za ovalke najezde podpuno odgovara turskomu aqin (trčanje) — naprtivši svoje sejsane i povodnike plijenom izmicali su brzo natrag, kako su naglo bili i došli, i unov-

¹⁰ Jacob, *Die Bektaschije in ihrem Verhältnis zu verwandten Erscheinungen*, u *Abhandl. d. Bayer. Akad. Bd. XXIV. III Abt. München 1909.* p. 274; R. Tschudi *Enc. de l'Islam* I 709.

¹¹ I 31; II 42.

¹² V. J. Los, *Pamietniki Janczara*, gl. 55. *Bibl. pis. pol. T. 63 p. 146—51 i 298—300.* Krakov 1912.

čivši svoj plijen živjeli su svaki o svom poslu do slijedećega saziva. Takve najezde u neprijateljske zemlje kršćanske poduzimale su periodički s carevim dopuštenjem krajiške vojvode.

Ti podatci »Janjičarovi« nepodpuni su i jednostrani. Budući neupućen u unutarnju organizaciju tih neredovitih najezdnika, nije mogao ništa reći o njihovoj duhovnoj povezanosti i njihovim mističkim idejama i poticajima, koji su ih vodili u njihovoj teškoj borbi s nevjernicima, punoj smrtnih opasnosti. O tom »Janjičar« ništa nije mogao znati već stoga, što su akindžije ljubomorno čuvali od neposvećenih svoj unutarnji svijet, krijući svoju pripadnost mističkoj organizaciji sufijskoj, na koju je, kako je poznato, ortodoksna ulema uvijek gledala kao na raskol u islamu.

Ustanoviti unutarnji duhovni život u gomilama ovih strašnih najezdnika, a napose njihovu pripadnost beктаšijskomu redu pošlo mi je za rukom, s jedne strane, prema biografijskoj poemi osobnoga éatiba Alibega Mihalogrije, pjesnika i mistika Suzi Čelebije iz Prizrena, koji je u obsežnoj svojoj Gazevatnamí opjevao život i bojna djela svoga slavnoga gospodara¹³. S druge strane, otkrio sam na svoje iznenađenje tijesne mističke veze Alibega i njegovih sinova s glasovitom beктаšijskom zavijom (manastirom) u Anadolu, kojega su članovi čuvali turbe narodnoga junaka turskoga Sejjid Gazi Battála kod Eski-Šehira (Dorylaeum u Frigiji). Povrh toga izašlo je na javu, da je Alibeg štovao toga junaka u borbi s Bizantincima, kao posebnoga svoga nadnaravnoga pokrovitelja.

Ipak, radi jasnosti daljega izlaganja, iznijet ćemo prije nakratko, što nam je poznato o Bektašijskom redu. Vijesti, koje imamo o islamskom ugodniku i eponimu reda Sejjidu Mehmedu Hadži Veli Bektašu iz Nišapura, podpuno su legendarne. Dosad je bila znanosti poznata samo tijesna veza janjičara s beктаšijama, koji su onima bili duhovnici. Dapače, janjičari su često označivani imenom beктаšija, ili »sinova Hadži Bektaševih« (Hādždži Bektāš oghullary). Pobožna tradicija, po kojoj je Bektaš pod Orhanom obratio janjičare na islam, bit će historijska priča. Dosele je znanost mogla sa sigurnošću utvrditi obstanak beктаšija u Turskoj toprv od početka XVI. stoljeća¹⁴. No moja iztraživanja, kako ćemo vidjeti dalje, pokazuju beктаšijski red u većoj davnini i ujedno bacaju novo svijetlo na njegovu snagu i historijsko značenje.

Premda se beктаšije izdaju najčešće za sunije, to jest ortodoksne muslimane, koji drže jednako i kuran i usmenu predaju i priznaju legalnost pripadnosti imamata Kurajšijama, oni su, koliko ih uopće možemo priznavati muslimanima, krajnji šijiti, to jest zabacuju sunu, i obožavaju halifu Aliju kao izravnog nasljednika prorokova, a imena prvih triju halifa pogrđuju. Bektašije priznaju dvanaest imama, nasljednika Alijinih, od kojih najviše štiju Džafera al-Sadika. Četrnaestero »nevine čiste djece« (ma'sūm-i pāk), većim dijelom mučenika iz Alijine obitelji, uživa kod njih također najviše štovanje. U propo-

¹³ Olesnicki, *Suzi Čelebija, turski pjesnik-historik XV.—XVI. st.* Glasnik Skop. nauč. društva knj. XIII 69—82. Skoplje 1934.

¹⁴ Jacob, o. c. 19; Enc. Isl. I 709.

vijedima beктаšiје slijede sufijske ideje o iskonskoj ravnosti svih vjera i o nepotrebnosti vanjskoga kulta. U krilu njihova reda nalaze se mnogi elementi kršćanski, gnostički i poganski. Po važnim elementima kršćanskim koje drže beктаšiје, predpostavljamo, da su oni isprva bili kršćani, koji su se obratili na islam samo izvana. Imaju poput kršćana dogmu o Trojici, u kojoj se nalaze Alah, Muhamed i Alija. U zborovima, koji odgovaraju zikru (prizivanju imena Božjega) drugih derviških redova, drže neku večeru, gdje dijele kruh, vino i sir. Isto tako beктаšiје ispovijedaju svoje grijehe svojim starješinama i primaju od njih odrješenje. Zabrana vina, zbog liturgijskoga značenja toga Kuranom zabranjenog pića, ne primjenjuje se kod njih. Oni dapače vjeruju u seobu duša. Mnogi od njih žive asketski i drže celibat¹⁵.

To su glavne crte beктаšijskoga tarikata, poznate znanosti. Ti podatci tako su kratki zbog duboke neproniknute tajne, u koju se svagda zavijao taj red, i zbog one oštre discipline među članovima, koja ih prema geslu reda, koje smo naveli u početku ove rasprave, obvezuje da prije žrtvuju svoj život nego bi izdali tajne svojega reda.

Jedna od historijskih osoba, koje u veliko štiju beктаšiје, jest spomenuti turski junak Abdallah al Battāl, poznatiji po imenu Sejjid Gazi Battala, koji je po svjedočanstvu historika Tabarije (rođen oko 839., umro 923.) pao u boju s Grcima g. 740. Grob njegov, osobita svetinja beктаšijska, nalazi se u selu Sejjid Gazi, južno od Eski-Šehira¹⁶. Beктаšiје, koji su se ondje naselili mnogo kasnije, okružili su njegovo ime svetošću i njegov grob učinili predmetom velikoga štovanja. Uz turbe junakovo nalaze se džamija, imaret (zadužbina) i zavija beктаšijskoga reda, koje su se očuvale do danas. Ta zavija bila je jedno od glavnih središta beктаšijskoga reda, osobito bogata i jaka po broju zaira (hadžija), koji su se stjecali na zijaret (pohod), k tomu šehitu (mučeniku).

Spomenuti pjesnički biograf Alibegov, Suzi Čelebija u svojoj Gazevatnami, knjizi pobjeda u svetom ratu, nabrajajući glavne događaje u životu svoga zapovjednika i slikajući glavne crte njegova duhovnoga obličja, tvrdi, da je Alibeg

»... jaqardy Sejdi Ghāziden čiraghy!«

u prijevodu:

»... od Sejjida Gazije pripaljivaše [svoj] čirak!«¹⁷

U prvom članku o Derzelez Aliji, ne znajući još o punoj važnosti, kakvu je u životu Alibegovu imala sufijska nauka, objašnjavao sam bio ovo svjedočanstvo više s realne strane, smatrajući, da je Suzija ovdje naznačio utjecaj gaziluka Battalova na junaštvo Alibegovo u njegovoj borbi s nevjernicima (I, 11). Ali sada, kad smo upućeni u duhovni život velikoga vođe akindžija, moramo bez sumnje poimati ono svjedočanstvo Suzijino u čisto mističkom smislu, to jest, da je Alibeg bio revan štovatelj i nasljednik onoga junačkoga ugodnika Božjega i od svetosti njegove uživao je plamen svoje mističke ljubavi

¹⁵ Jacob 24—25.

¹⁶ Jacob 27—8; EI I 698.

¹⁷ Suzi, *Ghazavat — name — i Alibeg Michaloghlu*. Ms. Berlin. N1468 f. 8-b bejt 179.

k Bogu. I doista, osoba Sejjid Battala, njegovo turbe i zavija kod Eski-Šehira bili su predmet usrdne pobožnosti sa strane Gazi Alibegove.

Ove nepoznate dosada strane duhovnoga života Alibega i sve njegove obitelji osvjetljava turska knjižica, kojoj na žalost manjka naslovni list, a koju je tiskom izdao turbedar i zavijedar Gazi Battalov Šeh Sejjid Mustafa Šukri¹⁸. Ova brošura od 89 strana 14×19 sadržava dva dijela: od strane 5—50 je opći historijski uvod i zatim str. 51—89 divan mističkih pjesama oca izdavačeva šeha Sejjida Alije Ilhamije koji je također bio čuvar turbeta i zavije Sejjid Gazi Battalove i umro 1308. (1892.—1895.). Knjižica je tiskana na prostom papiru, sa dvadeset slika na narančastom papiru, koje predstavljaju zaviju, tekiju i turbe izvana i iznutra¹⁹. Pošto nema naslovnoga lista, ne znamo ni godine, ni mjesta izdanja. Jedino po jednom dokumentu od g. 1329. (1913.—1914.) vidim, da je knjižica tiskana poslije te godine. U opširnom uvodu u divan svoga oca Mustafa Šukrija potanko opisuje sve zgrade Sejjid Gazi Battalove i njihovu povijest. Zatim daje kratku povijest samoga sveca, opisuje dolazak u to svetište Hadži Veli Bektaša, navodno za sultana Orhana²⁰, crta zgode tekije pod beктаšijskim redom i daje popis svih šehova zavije, počevši od šeha Sejjida Suhajla, koji je bio halifa (namjesnik) glasovitoga mistika Šeha Ibrahima Edhema²¹, do sebe samoga. Svega ih nabroja šezdeset i šest (str. 33—6.). Na kraju uvoda Šukrija navodi neke dokumente iz arhiva zavije, koji se tiču vakufa i zemalja njezinih.

Iz pripovijedanja Mustafe Šukrije razbira se njegova obrazovanost i uloženi trud, jer navodi ne samo istočne nego i neka zapadna vrela (Hammerovu povijest Turske i po brojevima kodekse Pariške i Bečke knjižnice, koji se tiču Sejjid Battala).

Po pripovijedanju Mustafe Šukrije (str. 17), na mjestu šehadeta (mučeništva) Sejjid Battalova, na Učlar-bajiru²² ozidano je visoko turbe, u kojemu je iznad istočnoga prozora sulusi pismom²³ majstorski uklesan slijedeći arapski hronogram:

»Allah, Muhammad, 'Ali!

Sajjid al-aqtāb, rajis al-ghuzzāt,
āl-habīb al-malik al-musta'an!

Marqaduhu sārā mazār al-varā,
šajjada-hu 'l-sadr 'alā 'l-zamān!

¹⁸ Ovu knjižicu, koja je razprodana, poslao mi je ljubazno g. M. Mesud Koman, ravnatelj državne knjižnice u Koniji, kojemu i ovdje zahvaljujem na usluzi.

¹⁹ Snimci su loši i na žalost ne mogu poslužiti za reprodukciju.

²⁰ Mustafa Šukri p. 24 navodi ovo prema Evliji Čelebiji; isp. Jacob 28.

²¹ Ibrahim b. Adham b. Mansur al. Tamimi al Idžli, glasoviti asket iz Balha (grčke Bakre) u Hurasanu, umro između 776—783. V. EI II 459—60.

²² Učlar bajiri, »brijeg Trojice [bektašijske]«.

²³ Sulusijsko pismo služi za naslove djela i diploma. Slova su mnogo veća nego u običnom pismu.

Alhamanī 'llah li-tārīchi-hi:
šarafa-hu 'llah bi-a'lā 'l-džinān!«

To znači:

Aillah, Muhammed, Alija!

Knez (mističkih) polova²⁴, zapovjednik gazija,
ljubljen o čedo Gospodara, kojemu se svi za pomoć utječu!
Pokojšite njegovo posta hodočašće svega roda čovječjeg!
[Ovo pak] uzdiže ga čvrsto, za sva vremena na prvo mjesto!²⁵
Bog me udostojia slijedeći mu tarih sastaviti:
»Dženetom ga najvišim²⁶ Bog častio!«

Ovaj tarih (kronogram) daje godinu 894. (početak 5. XII. 1488.).
Pod hronogramom urezan je slijedeći arapski natpis:

Hazihi 'l-abjāt vuqī'at tārīchan
li-tilka 'l-turbat al-šarifat ba'da-ma
bana-ha va šajjada-ha mafchar
al-umarā' 'Alī-beg, dāma 'izzu-hu!

U prijevodu:

Ovi bejtovi postavljeni su, kao tarih,
na ovo plemenito turbe, pošto ga sagradi
i čvrsto uzdiže ponos vojnih zapovjednika
Ali-beg, trajna mu bila slava!

Blizu turbeta Sejjid Gazi Battalova, pod nevelikim kubetom sahranjeni su uporedo potomci Mihalbegovi, Mehmed-beg i Ahmed-beg. Na sanducima su im zelene tkanine. Svakomu čelo glave stoji starinski sandžak (stijeg). Pod je prostrt turkmenskom serdžadom (str. 21).

Jedan od prozora u turbetu Sejjid Battalovu i sad se zove još »Mihalbegovića prozor« (Michālbegzādeler pendžeresī, str. 20). Po tim prozorom prinostili su potomci Mihalbegovi svoje ponizne molitve beктаšijskomu svecu. Za druge »zaire« (poklonike) bio je drugi prozor, koji se zvao običnim imenom »prozor prošnja« (nijāz pendžeresī).

²⁴ Qutb, pl. aqtāb, pol. (lat. alchitot). U bogoslovskom i mističkom jeziku znači Najsvetiji od svetih, koji ostaje svijetu nepoznat. Kutbom se zove i svaki od četiriju osnivača derviških redova. EI II 1235.

²⁵ To znači, da je ogroman broj poklonika grobu Sejjid Gazi Battalovu stvorio ovomu evliji poseban položaj među drugim islamskim svetcima.

²⁶ Dženet (ar. džannat, vrt) u kuranu znači raj, boravište blaženih. Mlada teologija prikazuje dženet kao piramidu ili čunj od osam spratova, koji su načinjeni od sve skupćenije građe i svaki ima jedna vrata. Na vrhu raste »krajnji lotos« (sidrat al-munta-ha), koji spominje Kuran sura 55 ajet 16. Kod toga lotosa stoji meleć Džibrail (Gabrijel), koji nikoga ne pušta dalje k Bogu. EI I 1043—44.

Pred džamijom i turbetom Sejjid Gazi Battalovim ima predvorje (dehliz) na mramornim stupovima. Nad hrastovim vratima²⁷ majstorske izradbe, koja vode u to predvorje, i kroza nj u džamiju i turbe, urezan je slijedeći arapski natpis (str. 20):

‘Amara hazā ’l-bāb al-šarīf Ahmad-beg ben ‘Alī-beg ben Michal-beg fi ajjam davlat sultan Bajazid chan fi tārīch sab’a-‘ašrat va tis’a-mi’at.

U prijevodu:

Ova plemenita vrata načini Ahmed-beg sin Alibega Mihalbegova u dane vlade sultana Bajazid-hana, godine 917. (poč. 31. III. 1511.).

Na lijevom kanatu (krilu) vrata turbeta Sejjid Gazi Battalova ima u reliefu natpis arapski (str. 20):

Bi-amr sāhib al-chajrāt Mustafā Chizr-beg fi tārīch sitta va tis’a mi’at.

U prijevodu:

Po zapovijedi Hizr-bega, vlasnika [mnogih] hajrata (zadužbina) u slavu Mustafinu, godine 906. (poč. 28. VII. 1500.)²⁸.

Zgrada staroga dijela zavije, zvana ‘Atik monāstir (Stari manastir), bila je načinjena, kako tvrdi Mustafa Šukrija (str. 19 i 22), po zapovijedi matere seldžučkoga sultana Ala-ad-dina²⁹. Kasnije, g. 917. (poč. 31. III. 1511.), za vlade Bajazida II., bio je Stari manastir restauriran (ta’mīr olundū) od potomaka Bursali³⁰ Mihalbega (Bursali Michalbeg zādeler) Mehmed-bega i Ahmed-bega.

Iz svih navedenih podataka u radnji Mustafe Šukrije, najvažniji nam je dakako hronogram Alibegov nad prozorom turbeta. U tom tarihu Alibeg se očituje kao versifikator i poznavalac arapskoga jezika. Tim tarihom Alibeg

²⁷ Slika 10 u knjizi M. Šukrije prikazuje ta vrata.

²⁸ Ovo mjesto nije jasno, jer se ne kaže što je upravo bilo načinjeno; valjda su po zapovijedi Hizr-begovoj načinjena bila nova vrata turbeta. Po Evliji Čelebiji, kojega navodi M. Šukri p. 25, na pragu turbeta i na oba kanata (krila) tih vrata bili su ukrasi u obliku dulova od srebra, a od srebra su bile i brave i ključevi. — Mustafa (Izabranik), naziv je proroka Muhameda.

²⁹ ‘Ala’-al-din Abu’l-Fath bin Kajchusrav Kajqobad I, umro 1257, najslavniji od ana-

dolskih Seldžuka. EI II 680. Po M. Šukriji p. 22, otac Alaadinov, Kajchusrav I Ghijas-al-din b. Qylydž Arslan (poginuo u boju s Grecima 1210), kako se vidi iz natpisa nad vratima džamije Sejjid Gazi Battalove, sazidao je tu bogomolju g. 604 (1207—8). Isp. EI II 679.

³⁰ Šukrija neopravdano kaže, da je Köse Mihal rodnom iz Bruse. Köse Mihal bio je knez (tekmur) Harmankaje (grč. Hirmenkija), grada s varošem pod Olimpom u Misiji, a g. 1526. samo je u ime Orhanovo vodio pregovore s Grecima za predaju Bruse. V. I 20.

ne samo pokazuje svoju pobožnost prema bektašijskomu svecu, nego i otvoreno priznaje svoju pripadnost istomu redu, postavivši svomu tarihu na čelo dogmu bektašijske Trojice imena: Alah, Muhamed i Alija. Na taj način Alibeg bjelodano ispovijeda Sejjid Gazi Battala za svojega zaštitnika u borbi s nevjernicima. On ne pohodi samo osobno grob svetčev, nego mu i prinosi na dar dio bogatstva dobivena u borbi s neprijateljima za gradnju njegova turbeta³¹.

Alibeg imao je četiri sina, Mehmed-bega, Hizr-bega, Ahmed Čelebiju i Hasan-bega³². Ljubimac otčev bio je najmlađi mu sin Hasan, iz braka s kćerju nekoga vlaškoga vojevode³³. Po smrti očevoj Hasan-beg osta u Plevni kao mutevelija očinskih vakufa u tom gradu³⁴. Osim Hasan-bega, koji je očevidno svoja imanja upotrebljavao za poljepšavanje zadužbina u Plevni, druga tri sina Alibegova nalazimo kao priložitelja svetišta Sejjid Battalova. To znači, da su sva trojica, vjerni pobožnosti svoga oca, nastavili štovati Sejjid Gazi Battala za svoga pokrovitelja i prinosili mu darove za ukras njegova svetišta. Dvojica od njih Mehmed-beg i Ahmed-beg, voljeli su dapače ukopati se u dalekom slavnom svetištu anadolskom, u sjeni Sejjid Gazi Battalovoj, nego leći u zemlju kraj svoga roditelja u Plevni.

Osobnost najstarijega sina Alibegova Mehmed-bega dosta nam je poznata. Primivši poslije oca zapovijed nad akindžijama učestvovao je u podsadi Biograda 1521. Poslije toga bio je poslan u akin na Karavlašku i Erdelj³⁵. Čini se, da je bio mutesarif u Hercegovini³⁶, a umro je kao namjesnik bosanski 1536.

³¹ Zanimljiv opis turbeta Gazi Battalova prema Evliji Čelebiji (rodio se 1611), dakle iz XVII st., — daje Mustafa Šukri p. 25: »Zair (poklonik), koji stupa u to turbe, ne može se eteti čuvstvu pobožnoga straha. Plemeniti je grob ogromnih razmjera i čini veličanstven dojam. Dužina mu je upravo deset koraka. Oko njega naokolo stoje čiraci (svjetiljke) razne boje, buhurđani (kadionice), đulabđani (posude za ružičnu vodu) i svjećnjaci. Oko groba i na zidovima visi sedamdeset levha (ploča drvena) s različitim svetim izrekama. Čelo glave ugodnika postavljen je alem (stijeg), strijela, daul (bubanj) i luk. Na unutarnjim zidovima turbeta izvješani su različni predmeti, suputnici derviša za vrijeme džihada (svetoga rata): def, (pers. def i tef, ar. duff, tambour de basque), qudum (ar. dvostruki bubnjić, u koji se izmjenice udara, Tympanum exiguum geminum, quod alternatim pulsatur. Meninski, Lexiç. III 977), nefir (pers. svirala), daul (ar. tabl bubanj), zill (tur. cimbale, čimele), strijela (pers. tir), luk (pers. keman), pelheng (pers. vođice, uzda),

buzdovan (pers. zerdeste), kupa za piće (pers. keškul ili kešgil) i sjekira u obliku polumjeseca (pers. tebr). Pohodnici i ašici (koji žarko ljube Boga) ostavljaju na zidovima turbeta različne svoje nadpise. I Evlija Čelebija ostavio je nadpis: Muhamede! Molim te tvoj zagovor pred Bogom za Evliju.

³² Nuzhet Mehmed paša, *Ahval-i Ghazi Michal*, p. 85. Carigrad 1515 — 1899—1900.

³³ Isp. Olesnicki, *Bezimeni turski ljetopisac o bojevima Turaka sa Hrvatima 1491 i 1495*, Rad knj. 245 p. 214—5; Zagreb, 1955. *Isti*, *Bošnjak Hadumpaša*, Rad knj. 264 p. 151. Zagreb, 1958.

³⁴ Hasanbeg umro je 1545. V. Jurđan Trifonov, *Istorija na grada Pleven do oslobođitel. vojna*, p. 40 n. 1; p. 48 i 57. Sofija 1955.

³⁵ Tauer, *Histoire de la Campagne de Suleiman contre Belgrade*, p. 34 n. 100. Práce z vědeckých ústavů Karlovy university, sv. VII. Praha 1924. J. Pečevi, *Tarih* I 69.

³⁶ Nuzhet Mehmed-paša o. c. p. 80.

Dženaza njegova bila je otpravljena iz Bosne u Drinopolje³⁷, gdje je također bilo groblje Mihaloglija oko groba osnivača te obitelji, »Staroga Čose Mihala« (Baba Köse Mihal)³⁸. No, kako vidimo iz Šukri-efendijine knjižice, dženaza nije se zadržala u Drinopolju nego je nastavila put u daleki Eski-Şehir. O drugom sinu Alibegovu, Hizr-begu, našao sam do sada samo jednu suvremenu vijest, i to o učešću njegovu g. 898 (= poč. 23. X. 1492.) u jednom boju očevu s nevjernim Ugrima³⁹. O trećem sinu, Ahmed-čelebiji nijesam našao nikakih vijesti⁴⁰.

Pjesnik Suzija u spomenutoj poemi o Alibegu upoznaje nas s onim dubokim mističkim duhom, kojim su bili prožeti borci Alibegovi i povezani sa svojim velikim vodom, koji je dijelio s njima sve opasnosti teške borbe s nevjernicima. Već kod turskoga historika, Aşikpašazade, nalazimo vijesti o tom, kako su u polovici XV. stoljeća akindžije počele dobivati bojnu organizaciju i dijeliti se u odjele⁴¹. Otada akindžijske čete počele su dobivati zadaće općega državnoga značenja. Alibegu, zapovjedniku akindžija, bila je povjerena zaštita sjeverne granice Rumelije od ugarske i vlaške strane. Gotovo svu drugu polovinu XV. stoljeća vršio je Alibeg neumorno ovu odgovornu i tešku službu. Imajući kroz to vrijeme svoju stolicu u različnim gradovima desnoga Podunavlja, Alibeg, nasljedni zapovjednik akindžija, imao je uza se obično ograničen broj akindžija. U slučaju obrane od neprijatelja ili navale na njega, Alibeg je preko glasnika znao sazvati svu rumelijsku akindžijsku vojsku, dapače ju i pojačavati redovitom vojskom i sebi podložnom rajom (Isp. II. 46—51)

Asket-mistik, derviš Alibeg, postigavši visok stupanj sufijske hijerarhije, posvećivao je svoje akindžije kao svoje muride (učenike, novake) u tajne sufijske mistike i zahtijevao je od njih odgovarajući moralni život, videći u tom zalag svojih pobjeda nad nevjernicima.

Prema sufijskoj nauci najviši ideal svakoga akindžije bilo je konačno ujedinjenje s ljubljenim Božanstvom, koje su nazivali alegorijskim imenom »Ljubljene« (Džanān), ujedinjenje, kojemu se svaki akindžija može dovinuti samo za cijenu svoje smrti u boju za vjeru. Svaki akindžija sufija morao je prema tome biti svaki čas gotov na tu žrtvu i prema tomu trebao se za vremena

³⁷ A. Gévay, *Gesandtschaft Ferdinand I an Sulejman 1536*. Num. LXXVII p. 98—100. (Urkunden u. Actenstücke zur Geschichte der Verhältnisse zw. Österreich, Ungarn u. der Pforte im XVI u. XVII jhdt. II Bd. 5 H. Wien 1841). Isp. A. Šimčík, *Odsutnost Husrev-begova iz Sarajeva g. 1534—36*. Glasnik bosan. muzeja XLVI 98—99. Sarajevo 1954.

³⁸ Isp. *Hikmet Turhan Daglioglu, Edirne mezarlari* 25 i 26. Istanbul 1936.

³⁹ Ms. Bibl. Nat. AFT No. 99 f 143ab; Nuzhet Mehmed-paša 81, kaže da je 1542 Hizr-beg bio sandžakbeg u Čustendilu, a 1551 valija u Segedinu.

⁴⁰ Treći sin Alibegov Ahmed-beg, zove se u Nuzhet Mehmed-paše (85) Ahmed-čelebija. Sudimo po tom naslovu da se je Ahmed-beg posvetio duhovnom životu i zato dobio naziv Čelebija, to jest jedan od pirova dudmana (obitelji) beктаišijskoga. Za naziv Čelebi v. Jacob 23.

⁴¹ Ašiq-paša zade tarichi u prijevodu G. Elezovića, v. isti, *Turski izvori za historiju Jugoslavena*, 55. Beograd 1932. Otis. iz Bratstva XXVI.

pripravljati za taj kurban-bajram čistoćom svoga života i misli i odricanjem od svega zemaljskoga⁴². Samo u slučaju pune duhovne čistoće (safā) žrtva sufije akindžije može biti ugodna Bogu, koji će dati pobjedu akindžijama, »ljudima duhovne čistoće« (ahl-i safā), kako ih zove njihov zapovjednik. Na bojnom pohodu, prije krvave borbe, koji put u dubokoj noći, duhovni starješina murida, njihov pir (»starac«) i zapovjednik Alibeg drži im nadahnute mističke propovijedi predstavljajući im svu visinu sufijske nauke i svu slast smrti za mistički ideal ujedinjenja s Božanstvom⁴³. Ne ću ovdje natanko govoriti o mističkom životu suboraca Alibegovih i upućujem na svoju posebnu radnju o akindžijama, koja ima izići u izdanjima Hrvatske Akademije⁴⁴.

Ipak, sufijska mistika nije bila duhovna hrana samo Alibegovih boraca. Ona je nadisala i druge vojnike u rumelijskoj akindžijskoj vojsci. O tom nalazimo svjedočanstvo kod istoga Suzi Čelebije, koji pripovijeda, kako je Alibeg, došavši sa svojim akindžijama na poziv vrhovnoga zapovjednika svih rumelijskih akindžija, kodža (stari) Isabega⁴⁵, zajedno s njim i sa svojim i njegovim akindžijama vršio mistička bdijenja, kod čega je stari Isabeg prema mlađemu Alibegu imao više hijerarhijsko mjesto⁴⁶.

Utvrđivanje dubokih utjecaja beктаšijskih među rumelijskim akindžijama u drugoj polovici XV. stoljeća znači prema tome činjenicu osobite historijske važnosti. Može biti da je takav utjecaj među akindžijama postojao i prije, već za pređa Alibegovih, ali je nesumnjivo, da se on još jače utvrdio u slijedećoj epohi. Možemo vidjeti sada kako su djeca i potomci Alibega Mihalbegovića, nasljednici njegovi u zapovjedništvu nad akindžijama, pokazivali svestranu dobrohotnost beктаšijskomu redu i bogatim darovima i gradnjama krijepli njegovu moć i utjecaj⁴⁷. Sasvim je moguće, da je vrhovno zapovjedništvo nad akindžijama i pokroviteljstvo beктаšijskoga reda usporedo predavalo se po nasljedstvu u porodici Mihaloglija. Sam Sulejman II, kako smo vidjeli, ocjenjujući pozitivno utjecaj beктаšija na akindžije i janjičare u borbi s nevjernicima, bio je naklonjen tomu redu i podupirao njegov utjecaj⁴⁸. Pripadnost beктаšijskomu redu možemo naslućivati sada i kod drugih historijskih osoba, koje su imale u svojim rukama zapovijed nad akindžijskom vojskom. Tako, na primjer, tomu je redu mogao pripadati i bosanski namjesnik Hadum Jakubpaša, koji je sa svojim akindžijama 9. rujna 1495. razbio hrvatske čete pod banom Derenčinom. U svojoj Fahriji (pohvalnici) »Hadumbaša« otvoreno i po-

⁴² Suzi, Ms. Berlin, f. 29b—31a bejt 709—742.

⁴³ Isto dj., f. 59b—40b bejt 941—969.

⁴⁴ U toj radnji opisuje se poraz Mihalja Szilagya od Alibega Mihaloglije kod Bazijaša na Dunavu 1460. Rad knj. 276, Zagreb 1945.

⁴⁵ Kodža Isabeg Hasanbegzade bio je po svoj prilici vojvoda nikopoljski, koji je po svjedočanstvu Janjičarovu imao na brizi akine protiv Vlaške i Ugarske. Poginuo je 15. listopada 1479 kao serdar akindžijski na

Kenyermező, razbijen od Štefana Bathoryja, vojevođe erdeljskoga i Pavla Kinizsyja, župana temišvarškoga. V. Olesnicki, *Krbaoski razboj po Sad-ud-dinu*. Nast. Vjesnik XLIII 190 nota 16.

⁴⁶ Suzi, Ms. Berlin, f. 17a—21a bejt 588—492.

⁴⁷ Isp. II 57.

⁴⁸ II 38 i Hammer GOR II 527—8. El, IV 178 i 545.

nosno zove sebe dervišem⁴⁹. Još s većim razlogom možemo pretpostaviti, da je bektašijama pripadao i bosanski beglerbeg Deli Hasan-paša, koji je 22. lipnja 1593. bio razbijen i poginuo pod Siskom⁵⁰.

Bošnjaci i Hercegovci, koji su uvijek u velikom broju išli u akindžije, dolazili su tako u tijesan doticaj s bektašijskim redom, primali su njegov utjecaj i širili ga kasnije u svojoj domovini. Ratne uspomene i epska tradicija o nenadmašenim više u turskoj historiji junačkim djelima Gazi Alibega Mihaloglije ipak je postepeno tamnila u Bosni. Tradicija, koja se stvorila oko njegova groba u Plevni⁵¹, teško je dopirala do bosanskoga serhada. U drugom položaju bio je kult Gerz Eljasa u Ugarskoj, koja je bila u postojanoj vezi s Bosnom. Bošnjaci, koji su se u velikom broju iselili u Ugarsku i zatim se poslije bečkoga rata vratili u svoju staru domovinu, doniješe sa sobom i ugarske tradicije turske.

Bektašijski red, koji je neprestano bdio nad duhovnim životom akindžija svojih sljedbenika, a nije propuštao prilike, u smislu svojih tradicija, iskorišćivati i po smrti svojih istaknutih članova njihov utjecaj na ratni duh i vjerski moral svega puka Muhamedova, stvarao je na njihovim grobovima ognjišta duhovnoga i vjerskoga djelovanja. No kad se u toku stoljeća uvela u Evropi stajaća vojska, počelo je postepeno opadati značenje akindžijskih četa i sama vojna potreba njihova. Zajedno s tim ugasilo se i preživjelo i duhovno skrbništvo bektašijskoga reda nad njima, koje su bektašije zadržali jedino nad janjičarskom vojskom sve do njena ukida g. 1826.

RESUMÉ

L'ordre Bektašijje — directeur spirituel des akindžis.

Essai sur l'origine du culte de Gerz-Eljas (Derzelez) et de sa popularité en Bosnie.

Les données historiques, dont nous disposions jusqu'à présent, quant aux akindžis, étaient très brèves et insuffisantes. La source principale était »les mémoires d'un janissaire«, dont l'auteur fut Konstantin, fils de Mihail Konstantinović, d'origine serbe, dans sa jeunesse capturé par les Turcs et enrôlé dans leur armée dans la seconde moitié du XV siècle. Ayant pris part à plusieurs campagnes et ayant par la suite réussi à s'échapper il écrivit dans la vieillesse ses mémoires, dont un chapitre fut consacré spécialement aux akindžis. D'après ses dires les akindžis, légère, irrégulière cavalerie turque, n'étaient que des incurseurs pillards et farouches qui se réunissaient de

⁴⁹ Olesnicki, *Hadum Jakub-paša* 6. c. p. 140 i 154.

⁵⁰ Olesnicki, *Tko nosi odgovornost za poraz turske vojske kod Siska 20. ramazana 1001. g.* Ovaj časopis XXII 1941 str. 126—9.

⁵¹ O turbetu Alibegovu i o zadužbinama Mihaloglija u Plevni spremam posebnu radnju.

témps en témps autour d'un de leurs chefs pour des invasions en pays ennemi, qu'ils mettaient à feu et à sac. Pendant les campagnes, lancés en avant des corps des troupes réglées de l'armée d'invasion ils terrorisaient l'ennemi par leurs mouvements rapides. Ne recevant d'ailleurs ni soldes, ni fiefs ils vivaient du butin, fait sur l'ennemi. Cependant cette caractéristique était incomplète et partielle. Il est évident que le janissaire, vu son origine chrétienne, n'a pu pénétrer profondément dans l'organisation militaire, et la vie spirituelle et mystique de ces guerriers téméraires.

Les akindžis pendant longtemps se trouvaient sous le commandement héréditaire des Michal-oghlu, l'une des plus éminentes familles de la noblesse turque. Dans la seconde moitié du XV siècle le commandant en chef des akindžis de Roumélie était Ali-beg Michal-oghlu, capitaine vaillant et intrépide de Mehmed II et de Bajezid II. Dans les conquêtes ottomanes en Europe, ainsi que dans la défense des territoires acquis, partout il payait témérairement de sa personne. Grâce à la découverte tout dernièrement d'un poème épique turc Ghazavat-name-i Ali-beg Michal-oghlu (histoire des guerres saintes d'Ali-beg Michal-oghlu) du poète Suzi Čelebi, secrétaire privé de ce commandant, nous pouvons actuellement étudier la vie et les actes des akindžis sous un aspect tout différent. D'après ce poème les akindžis étaient les membres d'une organisation mystique secrète, dont le chef spirituel était leur commandant, le susdit héros Ali-beg Michal-oghlu. C'est lui qui initiait ses troupes aux profondeurs du mysticisme et exigeait de la part de chacun de ses combattants une renonciation complète aux biens de ce monde périssable pour mériter le bonheur de la vie future, où ses adeptes devaient, en cas de leur mort pour la foi, acquérir l'union avec leur Bienaimée mystique, Džanan, c'est-à-dire avec Dieu. La vie sacrifiée dans »le chemin de Dieu« devait être sûrement récompensée par le séjour éternel au paradis. Il résulte donc du poème de Suzi que les akindžis en leur masse constituaient une organisation de derviches sous la direction spirituelle de leur capitaine. Toutefois le poète s'abstient de mentionner directement le nom de la congrégation à laquelle appartenaient ses confrères d'armes, mais il signale particulièrement que le patron et le protecteur d'Ali-beg fut Sejjid Ghazi Battal, saint de l'ordre Bektašijje, dont les vertus servirent en exemple et l'ascendant exerça une grande influence sur la vie mystique et guerrière du chef des akindžis¹. Nous trouvons cependant des indications encore plus précises concernant la subordination d'Ali-beg et de ses adeptes à la congrégation du saint musulman Hadždži Bektaš Veli, au cloître de cet ordre qui est situé près du tombeau de Sejjid Ghazi Battal aux environs de la ville Eski-şehir (Dorylaeum) en Anatolie. D'après la description de ce cloître, faite par son gardien (zavijedar) Mustafa Šukri (parue au commencement du XX siècle) nous apprenons qu'Ali-beg avait fait ériger sur la tombe de Sejjid Battal une belle

¹ Pour de plus amples détails sur l'organisation spirituelle et militaire des akin-

džis v. A. Olesnicki, Mihajlo Szilagyi et la despotie serbe. Rad. v. 276. Zagreb, 1945.

turbé (chapelle sépulcrale). M. Šukri nous signale encore que les trois fils d'Ali-beg continuèrent l'oeuvre de protection de leur père en versant à ce couvent pour son embellissement des sommes considérables et que deux d'entre eux furent même enterrés au seuil du tombeau du saint. A l'appui de ses assertions M. Šukri reproduit dans sa brochure plusieurs inscriptions, faites sur les différents édifices de ce cloître. Nous constatons du reste ces relations étroites et constantes entre l'ordre Bektašijje et les descendants d'Ali-beg Michal-oghlu ailleurs encore: ainsi en Hongrie les fondations de cette congrégation furent également protégées et enrichies par cette noble famille, qui possédait la dignité de commandant des akindzis.

Comme il est connu la confrérie de Bektaš Veli avait souvent l'habitude d'établir ses adeptes auprès des tombeaux de différents personnages éminents, constituant ainsi des centres importants de la propagande religieuse, des lieux de pèlerinage fameux et de nouveaux foyers d'expansion de la guerre sainte contre les infidèles. Les gardiens de pareils tombeaux parvenaient à créer bientôt parmi la population une série de légendes sur les vertus et la force miraculeuse de ces saints nouvellement béatifiés.

C'est de ce point de vue qu'il faut aussi expliquer le culte et la popularité du fameux héros épique bosniaque Gerz-Eljas (Đerzelez), akindži et guerrier intrépide contre les infidèles, dont le tombeau vénéré se trouvait jadis à Budim, sur le sommet d'une colline au bord du Danube². Les Bektašis, aux soins desquels fut vraisemblablement confié ce tombeau, proclamèrent ce héros tout d'abord protecteur de la ville de Budim et par la suite répandirent la renommée de ses vertus miraculeuses et bienfaitrices entre la population musulmane des Balkans.

ZAGREB

ALEKSIJE OLESNICKI

² V. A. Olesnicki, Još o ličnosti Đerzelez Alije, Zbornik za narodni život, v.

XXIX, 2, p. 20—55. Zagreb, 1934.